

Sygn. I C 554/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2015 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Lidia Kopczyńska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Elżbieta Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2015 r. w Ciechanowie

sprawy z powództwa sprawy z powództwa Z. Z. (1), L. Z. prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą (...) spółka cywilna Z. Z., L.W.-Z. w L.

przeciwko (...) (...) w C.

o zapłatę

orzeka

I. zasądza od pozwanego (...) (...) w C. na rzecz powoda Z. Z. (1), L. Z. prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą (...) spółka cywilna Z. Z., L.W.-Z. w L.

kwotę zł 7740 (siedem tysięcy siedemset czterdzieści złotych) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 18.03.2015r. do dnia zapłaty i kwotę (...) (dwanaście tysięcy czterdzieści złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 28.03.2015r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) (...) w C. na rzecz powoda Z. Z. (1), L. Z. prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą (...) spółka cywilna Z. Z., L.W.-Z. w L.

kwotę zł (...) (trzy tysiące czterysta sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 554/15

UZASADNIENIE

Powód Z. Z. (1), L. Z. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) spółka cywilna Z. Z., L.W.-Z. w L., reprezentowani przez radcę prawnego I. B., w pozwie złożonym w dniu 8 kwietnia 2015 r. wnosili o orzeczenie nakazem zapłaty obowiązku zapłaty na ich rzecz od pozwanego (...) w C. kwoty 19780 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot: 7740 zł od dnia 18 marca 2015 r. do dnia zapłaty i 12040 zł od dnia 28 marca 2015 r. do dnia zapłaty.

Ponadto powód wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, pod nazwą (...) spółka cywilna Z. Z., L.W.-Z. w L. wykonał na rzecz pozwanego (...) w C. usługę medyczną polegającą na kruszeniu kamieni falą uderzeniową o wartości 19780 zł na podstawie umowy z dnia 12 grudnia 2014 r.. Strony ustaliły w tej umowie wynagrodzenie za jedno świadczenie na kwotę netto 430 zł. Po wykonaniu usługi pozwany sporządzał co miesięczne raporty z wykonania świadczeń zgodnie z §6 umowy. Na podstawie raportów powód wystawiał faktury, na których były terminy płatności: nr (...), (...). Pozwany nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń do wystawionych faktur. Pozwany nie zgłaszał zastrzeżeń co do jakości i terminowości dostaw oraz formy i sposobu zapłaty. Wzywany do dobrowolnej zapłaty, nie negując zasadności roszczeń, dotychczas nie zapłacił należności i dlatego powód wystąpił z niniejszym pozwem (pozew k. 2-4 akt).

W dniu 28 kwietnia 2014 r. Sąd stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty (zarządzenie k. 22 akt).

Zarządzeniem z dnia 25 maja 2015 r. sprawa została skierowana do rozpoznania w trybie zwykłym (zarządzenie k. 23 akt).

W dniu 6 lipca 2013 r. r. pozwany (...) w C. złożył odpowiedź na pozew. Pozwany przyznał, że zawarł z powodem umowę o świadczenie usług zdrowotnych. Nie kwestionował również wysokości dochodzonego pozwem roszczenia. Uznając roszczenie co do zasady, pozwany wnosił o rozłożenie należności na raty oraz o nieobciążanie kosztami procesu ze względu na znaczne zadłużenie szpitala (odpowiedź na pozew k. 25-26 akt).

W piśmie z dnia 1 września 2015 r. pełnomocnik powoda podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko wyrażone w pozwie z dnia 8 kwietnia 2015 r.. Ponadto wnosił o oddalenie wniosku pozwanego o rozłożenie należności na raty oraz zasądzenie kosztów procesu.

Powód podkreślił, że rozłożenie należności na raty świadczenia winno stanowić wyjątek nie zaś regułę. Szpital nie przedstawił żadnego planu zrationalizowania działalności leczniczej i nie daje rękami poprawy swojej sytuacji finansowej na tyle aby możliwe było regulowanie w terminie płatności. Fakt prowadzenia przez pozwanego działalności o charakterze publicznym, która nie jest oparta o zysk, nie jest jednoznaczny z tym, iż w niniejszej sprawie zachodzą szczególne okoliczności, o których mowa w art. 320 k.p.c. Nie jest to również okoliczność, która uzasadniałaby odstąpienie od obciążenia pozwanego kosztami procesu (k. 39-42 akt).

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, Z. Z. (1), L. Z. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) spółka cywilna Z. Z., L.W.-Z. w L., wykonali na rzecz pozwanego (...) w C. usługę medyczną polegającą na kruszeniu kamieni falą uderzeniową o wartości 19780 zł na podstawie umowy z dnia 12 grudnia 2014 r. (dowód: kserokopia umowy k. 10-12 akt).

Zgodnie z §6 umowy z dnia 12 grudnia 2014 r., po wykonaniu usługi pozwany był zobowiązany sporządzać co miesięczne raporty z wykonania świadczeń. Zapłata należności następować miała w ciągu 60 dni licząc od dnia otrzymania rachunku wraz załączonym raportem (dowód: kserokopia umowy k. 10-12 akt).

Na podstawie raportów powód wystawiał faktury, na których były terminy płatności:

-16/SC/2015 r. z dnia 14 stycznia 2015 r. na kwotę 7740 zł z terminem płatności 13 lutego 2015 r.,

-39/SC/2015 r. z dnia 22 stycznia 2015 r. na kwotę 12040 zł z terminem płatności 21 lutego 2015 r.

(dowód: faktury z potwierdzeniem wykonania zabiegów k. 11-16 akt)

Pozwany nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń do wystawionych faktur. Ogółem za wykonane usługi powodowi należała się kwota 19780 zł.

Pozwany nie zgłaszał zastrzeżeń co do jakości i terminowości dostaw oraz formy i sposobu zapłaty. Wzywany do dobrowolnej zapłaty, nie negując zasadności roszczeń, dotychczas nie zapłacił należności (bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, a w szczególności: pozwu k. 2-4 akt, kserokopii: wpisu w ewidencji działalności gospodarczej k. 8-9 akt, umowy k. 10-12 akt, raportów i faktur k. 13-16 akt, wezwania do zapłaty k. 17 akt, odpisu z KRS k. 27 akt, bilansu k. 29-34 akt

Sąd jako wiarygodne ocenił dokumenty, gdyż ich prawdziwość nie budzi wątpliwości i żadna ze stron w toku procesu ich nie kwestionowała.

Pozwany nie kwestionował wysokości należności dochodzonej pozwem oraz faktu, iż dotychczas kwoty dochodzone pozwem nie zostały przez niego zapłacone. Pozwany wnosił tylko o rozłożenie należności na raty ze względu na swoją trudną sytuację majątkową.

W tej sytuacji Sąd uwzględnił wszystkie dokumenty dołączone do pozwu i złożone przez strony. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane. Sąd uznał, iż dołączone dokumenty stanowią uzupełnienie dowodów stanowiących załącznik do pozwu i dlatego mogą stanowić podstawę do wydania w sprawie rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Żądanie powoda jest zasadne.

Strony łączyła umowa z dnia 12 grudnia 2014r., na mocy której powód wykonał na rzecz pozwanego (...) w C. usługę medyczną polegającą na kruszeniu kamieni falą uderzeniową o wartości 19780 zł. Powyższą umowę należy zakwalifikować jako umowę nienazwaną, zbliżoną do umowy o świadczenie usług - art. 750 k.c. Umowa taka jest dopuszczalna zgodnie z zasadą swobody umów. Jak stanowi art. 353¹ k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. W myśl art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Zgodnie z art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie, a w myśl art. 735 § 1 k.c. jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie.

W niniejszej sprawie wykonując umowę powód wykonał usługę. Do jakości wykonanej usługi pozwany nie zgłaszał zastrzeżeń. Po wykonaniu usługi pozwany sporządzał co miesięczne raporty z wykonania świadczeń zgodnie z §6 umowy. Na podstawie raportów powód wystawiał faktury, na których były terminy płatności. Pozwany nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń do wystawionych faktur. Do chwili wytoczenia powództwa pozwany nie zapłacił dochodzonej pozwem należności, nie tylko w terminach wynikających z faktur ale również w terminie 60 dni od wystawienia faktur - zgodnie z warunkami umowy.

Pozwany nie złożył oświadczenia woli, z którego wynikałby zamiar rozwiązania umowy, jej wypowiedzenia czy też odstąpienia od umowy, w jakiegokolwiek formie. Pozwany przestał jedynie płacić należność zgodnie z umową. Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 734 § 1 k.c. i 735 § 1 k.c. w zw. z art. 750 k.c., należało zasądzić należności zgodnie z rachunkami wystawionymi przez powoda.

Jak wynika z art. 476 zdanie pierwsze k.c., dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Zgodnie zaś z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności.

W niniejszej sprawie termin zapłaty należności upływał w ciągu 60 dni od wystawienia faktury. Skoro pozwany nie uiścił należności w terminie płatności, od dnia następnego należą się wierzycielowi odsetki ustawowe - zgodnie z art. 359§ 2 k.c. w zw. z art. 481§1 k.c..

W myśl art. 482. § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

Mając na uwadze treść art. 481 k.c. i art. 482 §1 k.c. Sąd zasądził dochodzoną pozwem należność 19780 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi po 60 dniach od wystawienia faktury: od kwoty 7740 zł od dnia 18 marca 2015 r. i od kwoty 12040 zł od dnia 28 marca 2015 r.

W treści wyroku Sąd nie zamieścił odrębnego punktu odnośnie oddalenia wniosku pozwanego o rozłożenie należności na raty, mając na uwadze stanowisko wyrażane w doktrynie. Odmowa rozłożenia świadczenia na raty albo wyznaczenia terminu do spełnienia świadczenia nie wymaga odrębnego orzeczenia w sentencji wyroku, lecz powinna być umotywowana w uzasadnieniu (K. Piasecki (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., t. 1, red. K. Piasecki, s. 1504, Przemysław Telenga (w;)Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania cywilnego).

Sąd nie uznał za zasadne rozłożenie zasądzonej należności na raty. Możliwość taka wynika z art. 320 k.p.c., zgodnie z którym w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Przesłanką do rozłożenia świadczenia na raty jest pozytywna prognoza odnośnie spłaty, bowiem celem uregulowania z art. 320 k.p.c. jest zapewnienie dłużnikowi możliwości spłaty zadłużenia. W niniejszej sprawie Szpital nie przedstawił żadnego planu zracjonalizowania działalności leczniczej i nie daje rękami poprawy swojej sytuacji finansowej na tyle aby możliwe było regulowanie w terminie płatności. Fakt prowadzenia przez pozwanego działalności o charakterze publicznym, która nie jest oparta o zysk, nie jest jednoznaczny z tym, iż w niniejszej sprawie zachodzą szczególne okoliczności, o których mowa w art. 320 k.p.c. Ponadto należy wskazać, iż od chwili wytoczenia powództwa pozwany nie zapłacił nawet w części należności dochodzonych pozwem. Taka postawa pozwanego również wskazuje na to, że należność rozłożona na zadeklarowane przez pozwanego raty nie będzie przez niego spłacana w przyszłości w ratach. W tej sytuacji, ze względu na dotychczasową postawę pozwanego, Sąd uznał za niecelowe rozłożenie należności na raty.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą wyrażoną w trybie art. 98§1i §3 k.p.c.

Na koszty składają się: opłata sądowej, którą uiścił powód – 989 zł, koszty zastępstwa procesowego poniesione przez powoda w kwocie 2400 zł - wynagrodzenie radcy prawnego reprezentującego powoda, których wysokość wynika z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) oraz 17 zł opłaty od pełnomocnictwa.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

(...)